

L. M. MONTGOMERY

vol. 5

A N N E

Vacanțe pe Insulă

Traducător — Cristian Imbreia

CUPRINS

5	Capitolul 1	Spectrul schimbării
19	Capitolul 2	Ghirlande de toamnă
31	Capitolul 3	Bun venit și rămas bun
41	Capitolul 4	Primăvăratica domniță
61	Capitolul 5	Scrisori de acasă
74	Capitolul 6	În parc
85	Capitolul 7	Din nou acasă
98	Capitolul 8	Prima cerere în căsătorie
106	Capitolul 9	Iubitul nepoftit și prietenul binevenit
119	Capitolul 10	La Patty
132	Capitolul 11	Roata vieții
146	Capitolul 12	„Remușcările lui Averil”
158	Capitolul 13	Calea celor vicleni
174	Capitolul 14	Chemarea
186	Capitolul 15	Un vis sfărâmat
194	Capitolul 16	Relații reașezate
211	Capitolul 17	O scrisoare de la Davy
216	Capitolul 18	Domnișoara Josephine

își amintește de fetița Anne

CAPITOLUL 1 Spectrul schimbării

— Secerișul s-a sfârșit și vara s-a dus¹ rosti Anne Shirley, privind lung și visător spre lanurile cosite. Fusese la cules de mere cu Diana Barry în livada de la Green Gables, iar acum se odihneau într-un colț însorit, unde ghemuri ușoare de puf de scai pluteau pe aripile vântului care încă mirosea a vară cu parfum de ferigi din Pădurea Bântuită.

Dar tot decorul din jurul lor amintea de toamnă. Marea vuia înfundat în depărtare, lanurile erau pustii și ofilite, ici și colo câteva splinuțe,² valea părâului care curgea mai jos de Green Gables era inundată de violetul diafan al florilor

---

¹ Anne citează aproximativ, din memorie, începutul unui verset din Vechiul Testament: „Secerișul a trecut, vara este pe sfârșite, și noi tot nu suntem izbăiți.” /Ieremia 8, 20/

² Splinuța – plantă erbacee meliferă din familia compozelor, cu tulpină păroasă, cu flori galbene reunite în ciorchini. În folclor este considerată a fi îngerul păzitor al celor bântuți de probleme afective.

de ochiul-boului, iar Lacul Apelor Strălucitoare era albastru, albastru, albastru; nici vorbă de capriciosul albastru de primăvară, nici de palidul azuriu de vară, ci un albastru limpede, stăruitor și senin, de parcă apele ar fi trecut prin toate stările și timpurile emoțiilor și s-ar fi domolit într-o liniște neatinsă de nestatornice vise.

– A fost o vară frumoasă, zise Diana răsucindu-și inelul cel nou de la mâna stângă și zâmbind. Iar nunta domnișoarei Lavendar a fost ca cireașa de pe tort. Cred că domnul și doamna Irving sunt acum pe coasta Pacificului.

– Îmi pare că de când au plecat aveau timp să facă și înconjurul lumii, oftă Anne. Nu-mi vine să cred că a trecut abia o săptămână de la nuntă. Totul s-a schimbat... Domnișoara Lavendar și domnul și doamna Allan au plecat... Ce pustiu pare conacul cu toate obloanele închise! Am trecut aseară pe lângă el și m-am simțit de parcă toată lumea ar fi murit.

– N-o să mai avem în veci un preot aşa drăguț ca domnul Allan, zise Diana cu o convingere posomorâtă. Cred că o să avem o mulțime de suplinitori iarna asta, și jumătate din duminici fără predică. Tu și Gilbert sunteți plecați... Va fi groaznic de plăcitor.

– Fred va fi aici, insinuă Anne cu viclenie.

– Când se mută doamna Lynde? întrebă Diana ca și când n-ar fi auzit ce spusesese Anne.

– Mâine. Mă bucur că vine... dar nu va fi singura schimbare. Marilla și cu mine am strâns ieri tot din camera de oaspeți. Nu mi-a plăcut deloc, să știi. E o prostie, desigur, dar mi se părea că săvârșeam un sacrilegiu. Camera cea veche de oaspeți mi s-a părut întotdeauna ca un altar. Când eram mică credeam că e cel mai minunat apartament din lume. Îți amintești ce dorință arzătoare aveam să dorm într-un pat dintr-o cameră de oaspeți – dar nu în cea de la Green Gables. Oh, nu, acolo niciodată! Ar fi fost îngrozitor! N-aș fi închis un ochi de spaimă. Nici nu *călcam* vreodată prin camera aia când mă trimitea Marilla cu câte-o treabă. Nu, niciodată! Mergeam în vârful picioarelor și îmi țineam respirația de parcă eram în biserică, și răsuflam ușurată când ieșeam de acolo. Tablourile lui George Whitefield³ și al Ducelui de Wellington⁴ erau agățate de o parte și de alta a oglinziei și se încrundau atât de aspru la mine de fiecare dată

³ George Whitefield (1714–1770) – cleric anglican, unul din fondatorii metodismului și al mișcării evanghelice.

⁴ Arthur Wellesley, Primul Duce de Wellington, (1769–1852) – ofițer și om de stat britanic. În 1815 a condus o armată britanică ce a participat hotărâtor la înfrângerea finală a lui Napoleon I la Waterloo. A fost de două ori prim-ministru al Marii Britanii în perioada 1828–1830 precum și timp de trei săptămâni în 1834.

când intram, mai ales dacă îndrăzneam să arunc o privire în oglindă, care era singura din casă care nu-mi strâmba puțin fața. Mereu m-am întrebat cum de-avea curaj să facă Marilla curat în odaia aia. Și acum nu numai că e curată, ci e goală de-a binelea. George Whitefield și Ducele au fost exilați în holul de sus. *Așa trece gloria în lumea asta*,⁵ conchise Anne cu un râset în care se citea o urmă de regret. Nu e niciodată plăcut să ne profanăm altarele, chiar când am crescut mai mari decât ele.

— Mă voi simți atât de singură când vei pleca, suspină Diana pentru a suta oară. Și când te gândești că pleci săptămâna viitoare!

— Dar încă suntem împreună, zise Anne veselă. Să nu lăsăm săptămâna care vine să ne fure bucuria din săptămâna asta. Nici mie nu-mi place că plec. Eu și *acasă* suntem prieteni buni. Te-ai găsit *tu* să vorbești de singurătate! Eu ar trebui să mă vait. Tu vei rămâne aici cu câțiva prieteni vechi vrei – *inclusiv* Fred! În timp ce eu voi fi singură printre străini, fără să cunosc pe nimeni!

— *Mai puțin* Gilbert și Charlie Sloane, zise Diana, imitând intonațiile și insinuările Annei.

⁵ Anne citează, aproximativ, dictonul latin „Sic transit gloria mundi” (*Așa trece gloria lumii*).

— Că mare alinare o să îmi fie Charlie Sloane, aprobă Anne sarcastic, la care ambele domnișoare cu capul în nori izbucniră în râs.

Diana știa foarte bine ce credea Anne despre Charlie Sloane; dar, în ciuda diferitelor discuții confidențiale, nu știa ce crede Anne despre Gilbert Blythe. Ca să fim sinceri, nici chiar Anne nu știa asta.

— E posibil ca băieții să fie cazați la Kingsport⁶ tocmai în celălalt capăt al orașului, din câte știu eu, continuă Anne. Mă bucur că merg la Redmond și sunt sigură că o să-mi placă după o vreme. Dar în primele săptămâni sigur n-o să-mi placă. Nici măcar n-o să mă pot alina cu aşteptarea vizitelor acasă la sfârșit de săptămână, aşa cum făceam când eram la Queen's. Crăciunul îmi va părea că e peste o mie de ani.

— Totul se schimbă sau... se va schimba, zise Diana cu tristețe. Am senzația că nimic nu va mai fi la fel, Anne.

— Am ajuns în momentul în care drumurile ni se despart, se pare, zise Anne gânditoare. Trebuia să ajungem și aici. Crezi, Diana, că a fi om mare e la fel de frumos cum ne închipuiam noi când eram copii?

⁶ Kingsport – oraș fictiv inspirat de orașul canadian Halifax.

— Nu ştiu, sunt și unele lucruri frumoase, răspunse Diana, mânghindu-și din nou inelul cu un ușor zâmbet care o făcea întotdeauna pe Anne să se simtă exclusă și fără experiență. Dar sunt și unele lucruri atât de încâlcite. Uneori simt că fiind adult mă însăşimântă, și atunci aş da orice să fiu iar fetiță.

— Cred că ne vom obișnui cu timpul să fim adulți, zise Anne veselă. Încetul cu încetul nu vor mai fi aşa de multe evenimente neprevăzute – deși, la urma urmei, cele neprevăzute dau savoare vieții. Avem optsprezece ani, Diana. Peste doi ani vom avea douăzeci. Când aveam zece ani credeam că la douăzeci suntem niște bătrâni în putere. Cât ai clipi, tu vei fi o gospodină între două vârste, la casa ta, iar eu voi fi Mătușa Anne, o fată bătrână simpatică, și o să vin să te vizitez în vacanțe. O să păstrezi mereu un colțisor și pentru mine, nu-i aşa, dragă Di? Nu camera de oaspeți, desigur, fetele bătrâne nu pot spera la camerele de oaspeți, iar eu voi fi *umilă* ca Uriah Heep,⁷ mă voi mulțumi cu un ungher tihnit deasupra verandei sau într-o cămăruță.

— Ce prostii poți să spui, Anne, râse Diana. Te vei mărită cu un bărbat minunat, frumos și bogat, și nicio cameră

⁷ Uriah Heep – personaj creat de Charles Dickens pentru romanul „David Copperfield,” devenit celebru pentru servilism, și care repeta obsedant faptul că el este un om *umil*.

de oaspeți din Avonlea nu va fi destul de dichisită pentru tine, și vei strâmba din nas când te vei vedea cu prietenii din tinerețe.

— Ar fi păcat! Am un nas foarte simpatice și mă tem că dacă strâmb din el stric tot farmecul, zise Anne, atingându-și ușor organul cu pricina, bine proporționat. Nu am aşa multe trăsături frumoase ca să-mi permit să le stric și pe alea pe care le am; aşa că, și de-ar fi să mă mărit cu Regele Insulelor Manitoba, ai cuvântul meu că nu voi strâmba din nas la tine, Diana.

Fetele se despărțiră cu aceleași râsete vesele. Diana se întoarse la Orchard Slope, Anne se îndreptă spre poștă. Acolo o aștepta o scrisoare, iar când Gilbert Blythe o depăși pe podul de Lacul Apelor Strălucitoare față îi strălucea de bucurie.

— Priscilla Grant merge și ea la Redmond, exclamă ea. Nu-i aşa că e minunat? Speram să meargă, dar nu credea că o va lăsa tatăl ei. Până la urmă o lasă și vom locui împreună. Simt că pot înfrunta o armată întreagă cu tot cu steaguri sau pe toți profesorii de la Redmond așezăți în falangă, dacă am o prietenă ca Priscilla alături.

— Cred că o să ne placă la Kingsport, zise Gilbert. O veche și frumoasă cetate, din căte am auzit, și are cel mai

frumos parc natural din lume. Am auzit că peisajele de acolo sunt nemaipomenite.

– Mă întreb dacă va fi – dacă poate fi – mai frumos decât aici, șopti Anne, privind în jur cu ochii duioși și fermecăți ai celor pentru care *acasă* va fi mereu cel mai frumos loc din lume, indiferent de câte peisaje mai frumoase s-ar întinde sub un cer străin.

Stăteau sprijiniți de podul peste bâtrânul lac, sorbind cu sete din farmecul asfințitului, chiar în locul în care Anne s-a salvat din luntrea cât pe ce să se scufunde în ziua în care Elaine plutea către Camelot. Frumosul purpuriu al asfințitului încă scălda cerul înspre apus, dar luna răsărea și apa se întindea ca o mare reverie de argint în lumina ei. Aducerile aminte țeseau o vrajă dulce și diafană peste cei doi tineri.

– Ești foarte tăcută, Anne, zise Gilbert în cele din urmă.
– Mi-e frică să vorbesc sau să mă mișc, de teamă să nu dispară această frumusețe nemaipomenită, ca o tacere întreruptă, suspină Anne.

Gilbert își puse brusc mâna peste mâna subțire și albă sprijinită pe balustrada podului. Ochii lui căprui erau și mai adânci în întuneric, și buzele sale încă de copil se întredeschiseră să spună ceva despre visele și speranțele

care îi cutremurau sufletul. Dar Anne își smulse mâna și se întoarse repede. Pentru ea, vraja asfințitului se destrămase.

– Trebuie să plec acasă, exclamă ea, cu o nepăsare parcă exagerată. Pe Marilla a durut-o capul în după-amiaza asta și cred că gemenii au făcut deja niște pozne de nedescris până la ora asta. Chiar n-ar fi trebuit să stau așa de mult.

Pălăvrăgi fără rost și fără încetare până ajunseră la aleea către Green Gables. Sărmănatul Gilbert, abia dacă reuși să strecoare și el o vorbă. Anne răsuflă ușurată când s-au despărțit. Avusese în inima ei un moment de conștientizare, nou și tainic, cu privire la Gilbert, de la acel moment de revelație ce trecu parcă în zbor atunci, în grădina de la Căsuța Ecoului. Un sentiment străin pătrunse în vechea lor prietenie din anii de școală – ceva ce amenința să o tulbure.

„Niciodată nu m-am bucurat să-l văd pe Gilbert plecând,” gândi ea, pe jumătate supărată, pe jumătate tristă, când mergea singură pe alei. „O să ne strice prietenia dacă mai continuă cu prostiile astea. Nu trebuie să o strice – nu o să-l las! Oh, *de ce* nu pot băieții să stea cuminți!”

Anne avea o îndoială săcâietoare că nu era tocmai *cuminte* să simtă încă pe mâna ei apăsarea caldă a mâinii lui, atât de clar pe cât o simțișe preț de câteva secunde iuți cât

a ținut-o acolo; și cu atât mai puțin *cuminte* cu cât senzația era departe de a fi una neplăcută – foarte diferită de cea pe care o cunoscuse cu ocazia unei demonstrații asemănătoare din partea lui Charlie Sloane, când dansase cu el la o petrecere la White Sands, cu trei seri înainte. Anne se cutremură la o asemenea amintire neplăcută. Dar orice încurcătură legată de flăcăi îndrăgostiți se risipi din mintea ei când intră în prozaica și domestica atmosferă din bucătăria de la Green Gables, unde un băiețel de opt ani plângea cumplit pe canapea.

– Ce s-a întâmplat, Davy? întrebă Anne ridicându-l în brațe. Unde sunt Marilla și Dora?

– Marilla a dus-o pe Dora la culcare, oftă Davy, și plâng pen'că Dora a căzut pe treptele de la pivniță, s-a dat peste cap și și-a julit toată pielea nasului, și...

– Hai, nu mai plâng, dragule. Sigur că îți pare rău pentru ea, dar plânsul tău nu o ajută în niciun fel. Mâine o să-i treacă. Plânsul nu ajută pe nimeni, Davy-băiete, și...

– Da' nu plâng că a căzut Dora în pivniță, zise Davy cu și mai mare amărăciune, tăindu-i din scurt predica plină de bune intenții a Annei. Plâng, pen'că n-am fost acolo s-o văd cum cade. Mereu lipsesc când e vorba de ceva distracție, aşa mi se pare.

– Oh, Davy! izbucnii Anne într-un hohot sănătos de râs. Ti se pare distractiv să-o vezi pe biata Dora cum cade pe scări și se lovește!?

– Las' că nu s-a lovit *aşa* de tare, zise Davy obraznic. Bine, dacă ar fi murit, mi-ar fi părut tare rău. Dar cei din neamul Keith nu mor *aşa* ușor. Cred că sunt ca cei din neamul Blewett. Herb Blewett a căzut din podul cu fân miercurea trecută și s-a rostogolit prin jgheabul de ridichi fix în grajd, unde aveau un cal sălbatic și nărvăș, și s-a rostogolit chiar sub copitele lui. Și tot a scăpat cu viață, numa' cu trei oase rupte. Doamna Lynde zice că sunt unii oameni pe care nu-i poți omorî nici cu satârul. Vine doamna Lynde mâine la noi, Anne?

– Da, Davy, și sper că te vei purta întotdeauna frumos și vei fi drăguț cu ea.

– Voi fi frumos și drăguț. Dar o să mă ducă seara la culcare, Anne?

– Probabil. De ce?

– Pen'că, zise Davy hotărât, dacă mă duce, n-o să-mi zic rugăciunea de față cu ea cum o zic de față cu tine, Anne.

– De ce nu?

– Pen'că nu cred că-i frumos să vorbești cu Dumnezeu de față cu străinii, Anne. Dora poate să zică rugăciunea de